

## ZÁHADNĚ ZMIZENĚ

Pátek, 14. února 2014

Zasněžené kopce s neopakovatelnou zimní pohádkou si užívám. Z okna chalupy. Sníh v okolní krajině vytvořil neuvěřitelné scénérie. Chalupu máme zasněženou až po okna. Neodhazují ale sníh, protože drží teplo v chalupě. Kouzelnice zima je pokoušitel, láká, láká mne ven... Odolávám. Oheň v krbu, sráží jiskry z hořících polen, jejich tichý praskot, názná to pohádka. A pohádky já rád.

Proto kam spěchat. Lenořím... Sedím v křesle, kouším dýmku, upijím kávu a je mi blaze. Venku kmeny stromů nařekávají. Milánkové, chci se zeptat, slyšíte jste již koncert, co hrají plameny uchvácená polena v krbu? Jsem unaven... je to sólo několika nástrojů... vtom zpovzdálí slyšíme cinkání... Ano, slyšíme rolníky. Názná tóny se ale nelinou z krbu. Kouknu na hodiny a to se vrací mladý foťák Trnka. Vrací se zakládání krmelců. Poznávám rolníky jeho koně. Slyšíme i ustot jeho saní po sněhu. Vycházím na terasu, chci Trnku pozdravit. Očekává to, říká: "Ty jsi na chalupě a já za pár minut doma." Teď stojím, rozhlídám se, stále jasně slyšíme rolníky i ustot saní. Ale nic a nikdo není vidět... Zvuky se zase pomalu vzdalují... Hlava to nebere.

Boty, bundu, vklouznu do botek a pádím k hájovně. Cestou v mých uších stále cinkot, pak do ticha ustává. Sotím se, ale ano, bdím. Je to divné a strašidelné, vždyť celé se to děje za denního světla. To už vycházejí ven ke mně z hájovny žena Trnky a starý foťák. "Taky jsi slyšel - co se to děje?" Krátím jen rameny, nemám co dodat. Starý foťák pokyne: "Tak pojď dnu, dáme tamperličku jeřábinky". Má pravdu. Jeřábinková je dobrá. Probere nás, aspoň drobátko. Oblékáme se, bereme boty, ani nemusíme mluvit, jdeme hledat mladýho. Krmelce od krmelce až k nejbližšímu a stále nic. Jen stopy po saních a koni. Krmelce založené. Po mladém foťáku ani vidu ani slechu. Na kopce zvolna padá soumrak. Se svými hlavami pomalu kloužeme každý do svého. Jaká bude noc, vždyť nevíme, co se děje. Chlupy na kůži stojí jak dráty, jen když pomyslím...

Od božího rána do odpoledne prohledáváme druhý den znovu celý rajon, a bez výsledku. Jdeme si odpočinout, každý do svého. Stojím na terase a kouším cigu. Koukám ze zvyku na cestu a pání, po cestě jede mladý foťák, rolníky se klinkají, kávu a rovnou, foťák sedí na kozlíku, mává bičem tentokrát nádherný zvuk!!! Páťrak tiše, nehlučně klouže k hájovně. Pádím za tím divným vozem, jen tak, jsem se ani pořádně neobléci. Nevím o čem, stojím a celý se klepu. Páťrak jako pára vytrácí... Cívka vypadá jako špatný horor ze špatného filmu. Skutečností zůstává, že mladý foťák je minimálně nezvěstný. Starý bere boty a jede do města, událost nahlásit policii. S foťákovou zůstávám v hájence, chudák, nemá daleko k úplnému kolapsu...

Najednou oba slyšíme: znovu rolníky cinkají, dusot kopyt, jak kávu v rytmu kluše, sáně sviští po sněhu, foťák praská bičem. Povož zastavuje... Z hájovny vyběhla foťáková, já za ní, a oba běžíme v ústřety. To, co se zdálo již nemožné, se naplňuje. Mladý foťák, živý a zdravý, se skutečně vrací. Nechápe, co se s námi děje, proč takhle? "Chlape, kde jsi se toulal, kde jsi celou dobu byl? Mluv sakra, víš, jak jsi nás vystrašil? Táta jel do města pro policajty."

Zírá na nás udiveně: "Co je, jen jsem jako vždy založil a padím domů. Vysvětlíte mi ten poprask už někdo? Zkrátím to. V podstatě mu vysvětlujeme, že byl těmi dny mimo a za jakých divných okolností. Nevím nám. Myslí stále, že od nás jen fórek. Jeho otce odvoláváme mobilním telefonem. Ještě dnes, po měsíci od té hororové události, to nechápeme. Opravdu s námi hory tak krutě laškovaly?"